

INTERNACIONALNI
TEATARSKI SUSRETI
BRČKO DISTRIKTA BiH

ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ
ТЕАТАРСКИ СУСРЕТИ
БРЧКО ДИСТРИКТА БИХ

BILTEN БИЛТЕН

HRABROST OPSTAJE

Cenjena publiko!

Brčko distrikt BiH od 16. do 24. oktobra ponovno postaje epicentar regionalnih teatarskih susretanja, za koja s razlogom mogu reći, ne predstavljaju samo igranje predstava, nego jedan čin zajedništva, susret ljudi koji dolaze sa različitih strana, ali koji dele istu potrebu: da u teatru prepoznaju sebe.

Pozorište je oduvek bilo prostor slobode. U njemu možemo govoriti o onome o čemu inače ćutimo, smeјati se onome što nas pritiska i tugovati nad onim što nas nadilazi. Jer, teatar nas oslobađa i podseća da je svaki čovek i glumac i gledalac u sopstvenoj životnoj predstavi. Svesni smo da u vremenu koje je puno buke, teatar nam vraća tišinu potrebnu da čujemo sebe i druge, ali ujedno i krik neprihvatanja stvarnosti u kojoj se moramo smeјati i kada je bolno. To nije lako, za to je pre svega potrebna, naravno, hrabrost, baš kao u selekciji vrhunskih tekstova pod rediteljskom palicom velikana našeg podneblja. U tome je i smisao našeg mota **“Hrabrost opstaje”**, kao poveznici svim repertoarskim predstavama.

„Ljudi od voska” – Mate Matišić, režija Ivan Vanja Alač – Narodno pozorište Sombor, Republika Srbija

Drama o svim traumama koje nas okružuju: ratovi devedesetih, pitanje nacionalnosti, podela na seljake i građane, umetnik i njegov model. Svi strahovi ispričani su kroz tri priče jednog pisca koji sve to prepoznaje i pripoveda o sebi, svojim dilemama i saznanjima, nestrašćeno oblikujući jednu turobnu našu priču.

„Narodni poslanik” – Branislav Nušić, režija Egon Savin – Makedonski Narodni Teatar Skoplje, Severna Makedonija

Prva komedija Branislava Nušića nastala je kada je imao devetnaest godina, a danas deluje kao da je napisana pre nekoliko sati i kao da se i dalje piše. Manipulacija, korupcija, pohlepa i vlast prikazani su kroz likove koje svakodnevno srećemo. Oni su naši savremenici i naše komšije, a sada su na sceni. Ostaje pitanje – da li da se smeјemo ili da ridamo. Hajde da se smeјemo, lakše je.

„Smrt na dopustu” – Žoze Saramago, režija Kokan Mladenović – Gradsko Satiričko kazalište Kerempuh Zagreb, Republika Hrvatska

Predstava nastala po romanu portugalskog nobelovca Žozea Saramaga, „Kolebanje smrti”. Veliki roman pretočen je u veliku i slojevitú predstavu. U jednoj državi na sedam meseci prestaje da postoji smrt. Kriza zdravstva i ekonomije postaje sve dublja, kriminal raste, a ljudi stare i ne umiru. Vlada, crkva i monarhija vode svoje prljave igre. Predstava nudi spas u humoru, britkom savremenom dijalogu i pesmi. Smrt je ovde shvaćena kao živo biće sa kojim se treba igrati.

„Čelava pevačica” – Ežen Jonesko, režija Jagoš Marković – Centar za kulturu Tivat, Crna Gora

Klasično delo teatra apsurda. Jonesko je želeo da nauči engleski jezik i krenuo od reči – jednu po jednu, kao dete koje progovara i počinje da shvata pojmove. Drama je nastala kao igra jezika i pojmova, humor uvodi u besmislenú radnju u kojoj se sve pretvara u blebetanje, sve se kosi sa zdravim razumom i postaje apsurd, čak i samo postojanje likova na sceni. Ovog puta pozorište je iskoristilo svoje pravo da se poigra sa vlastitim jezikom koji nam otkriva i skrivene tajne omeđenog prostora kojem pripada.

„Tango” – Slavomir Mrožek, režija Radoslav Milenković – Narodno pozorište Tuzla, BiH

Drama o generacijskom jazu i svetu bez sistema vrednosti. Starija generacija se povlači umorna od borbe i ustupa mesto mladima koji su snažni i željni, ali njihova energija ne donosi promenu. Drama govori o porodici, osnovnoj ćeliji društva. Avangarda se gasi, sve ostaje isto ili postaje još konzervativnije. Život je i drama i komedija i groteska i farsa, a sve zajedno nas podseća da ga treba živeti.

„Mihael Kolhas” – Hajnrih fon Klajst, režija Boris Liješević – Jugoslovensko Dramsko Pozorište Beograd, Republika Srbija

Priča o čoveku koji veruje u pravdu i u sistem koji će zaštititi savesnog i mirmog pojedinca. Njegova vera biva slomljena. Želja za pravdom ismeјana je i ponižena, a onaj koji je traži biva kažnjen i uklonjen. Postaje niko. Ovo delo nemačkog romantizma nudi i snažnu sliku društva u kojem živimo i danas.

„Sjaj zvezda na plafonu” – Juhana Tidel, režija Damjan Kecojević – Malo pozorište „Duško Radović” Beograd, Srbija

Emotivna priča o ljubavi i gubitku. Prva prijateljstva, prvo zaljublјivanje i bolna saznanja i iskustva. Strah i očekivana smrt majke. Da li je smrt samo reč na koju moramo pristati? Kompleksna priča o odrastanju i sazrevanju. Pozorište koje pokreće i osnažuje. Pozorište koje nudi katarzu. Ne otimajte se. Nećete uspeti.

„Majstori, majstori” – Goran Marković, režija Marko Misirača – Narodno pozorište RS, Banja Luka, BiH

Poznata priča iz čuvenog filma Gorana Markovića sada je prilagođena sceni i pozorišnoj poetici. U njoj prepoznavamo i današnji trenutak: birokratiju, nepotizam, karijerizam, ogovaranje i ucene. Komedija apsurda smeštena je u vreme socijalizma, ali je u stvari savremena jer prikazuje ono što i danas živimo i što se i dalje piše pred našim očima.

Ovaj odabir ćete ipak vi dragi gledaoci proceniti svojom tišinom, aplauzom, smehom i plačem.

Selektor ITS-a Brčko distrikta BiH 2025. godine

Irfan Mensur

„GRAND PRIX SUSRETA“ DODIJELJEN PREDSTAVI „LJUDI OD VOSKA“ U PRODUKCIJI NARODNOG POZORIŠTA SOMBOR

Na Internacionalnim teatarskim susretima Brčko distrikta BiH, održanim od 16. 10. do 24. 10. 2025. godine, stručni žiri u sastavu: Slaven Knezović, glumac, Emina Muftić, glumica i Željko Mitrović, glumac jednoglasno je odlučio da se Nagrada za najbolju predstavu u cjelini Statua „Grand prix Susreta“ dodijeli predstavi: „Ljudi od voska“ autora Mate Matišića, u režiji Ivana Vanje Alača i produkciji Narodnog pozorišta Sombor, Srbija.

Jednoglasno je odlučeno da je Nagradu za najbolji dramski tekst dobio Mate Matišić za dramski tekst „Ljudi od voska“ Narodnog pozorišta Sombor.

Nagradu za najbolju žensku ulogu dobile su Julija Petković i Mina Nenadović za ulogu Jene u predstavi „Sjaj zvezda na plafonu“ u produkciji Malog pozorišta „Duško Radović“, a nagradu za najbolju mušku ulogu dobio je Saša Torlaković za ulogu Mate u predstavi „Ljudi od voska“ u produkciji Narodnog pozorišta Sombor.

Nagradu za najbolju režiju dobio je Ivan Vanja Alač za predstavu: „Ljudi od voska“ u produkciji Narodnog pozorišta Sombor, a Nagradu za glazbu dobio je Petar Bilbija za predstavu „Majstori, majstori“ u produkciji Narodnog pozorišta Republike Srpske, Banja Luka.

Za najbolju scenografiju nagrada je dodijeljena Tari Lazarević Kisić za predstavu „Čelava pjevačica“ u produkciji Centra za kulturu Tivat, Crna Gora.

Nagradu za najbolju kostimografiju dobila je Marita Čopo za predstavu „Smrt na dopustu“, u produkciji Gradskog satiričkog kazališta Kerempuh, Zagreb.

Po odluci žirija nagradu za najbolju mladu glumicu dobila je Sunčica Milanović za ulogu Jenine mame u predstavi „Sjaj zvezda na plafonu“ u produkciji Malo pozorište Duško Radović, a nagradu za najboljeg mladog glumca dobio je Aleksandar Ristoski za ulogu Joze u predstavi „Ljudi od voska“ u produkciji Narodnog pozorišta Sombor.

Nagradu za najbolju sporednu ulogu dobio je Bogomir Đorđević za ulogu Ante u predstavi: „Ljudi od voska“, u produkciji Narodnog pozorišta Sombor.

Podsjećamo, večeras će u Domu kulture u 19:30 sati u čast pobjednika biti izvedena predstava na Drini ćuprija, autora Ive Andrića, koju je režirao i u kojoj glumi Tihomir Stanić, a nakon toga, uslijedit će i svečana dodjela nagrada Internacionalnih teatarskih susreta.

Sandra Živković

FESTIVAL U BRČKOM JE NEŠTO ŠTO VRIJEDI I TREBA GA NJEGOVATI

U Brčko je stigao ne samo kao član stručnog žirija Internacionalnih teatarskih susreta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nego i kao umjetnik čije ime već decenijama stoji uz brojna ostvarenja na sceni i ekranu. Glumac, producent i reditelj Slaven Knezović pripada onoj vrsti stvaralaca koji plijene i harizmom i dosljednošću. Njegov glumački opus obuhvata širok spektar uloga, od pozorišta do filma i televizije, ali ono što ostaje konstanta jeste snažan i istinit izraz. U razgovoru za Bilten dotakli smo se značaja festivala, umjetnosti danas, ali i borbe glumca da ostane vjeran sebi u vremenu koje sve češće nagrađuje kompromise.

Ovo nije Vaš prvi dolazak u Brčko. Ipak, ovoga puta ste ponovo u ulozi člana stručnog žirija. Kakvo Vam je to iskustvo?

Ovo mi je drugi put da sam član stručnog žirija i oba puta mi je bilo prelijepo biti s kolegama. Vjerujem da ćemo, kao i prošli put, donijeti jednoglasnu odluku sva tri člana žirija. Po zaslugi! Mada, naravno, teško je nekoga nagraditi, a nekoga ne. Uvijek će se neko osjećati malo zakinu-to, a neko će biti radostan. Inače, dolazio sam u Brčko i kao glumac u predstavama. Četiri ili pet puta sam bio i s te druge strane scene.

Da li je nezahvalno ocjenjivati rad svojih kolega? Koliko je to zapravo odgovorna uloga?

To jeste velika odgovornost. Ima mnogo dobrih predstava i ne možemo sve nagraditi. Moramo se, u okviru različitih kategorija, odlučiti za ono što se najviše istaklo. Kada je konkurencija jaka, to je izuzetno teško, ali žiri mora preuzeti to breme. Ono što me raduje je da među nama postoji odlična saradnja. Tako je bilo i ranije, sve odluke donosimo jednoglasno, često i nakon dužih razgovora, promišljanja, čak i „prespavanih“ odluka. Svaku večer prođemo kroz predstavu, zapišemo dojmove, pa se vratimo tome sutradan. To nije lak posao, ali nas veseli što iza svake odluke stojimo zajedno i što imamo jasno obrazloženje za svaku nagradu.

Internacionalni teatarski susreti u Brčkom traju više od četiri decenije. Šta za vas znači postojanje ovakvih festivala, u BiH i šire?

Trebate biti ponosni i nastaviti samo tako dalje! Ovo je nešto što zaista vrijedi, ne samo za Brčko distrikt nego

i za cijelu državu. To je ozbiljan teatarski festival koji je poznat u cijelom regionu, i po kvalitetu i po nagradama. Ljudi vole doći u Brčko jer je festival prepoznat i cijenjen, a nagrade su mjerljive i novčane što je dodatni motiv. Internacionalizacija festivala je veliki iskorak. Bosni i Hercegovini takvih prilika nedostaje, a ovdje u Brčkom se zapravo gradi most prema regionalnoj i evropskoj teatarskoj sceni. Nagrade koje se dodjeljuju znače mnogo umjetnicima, posebno mladima. To im daje vjetar u leđa i podsticaj da nastave da rastu i potvrđuju se novim ulogama.

Šta festivali znače publici, a šta vama umjetnicima?

Za publiku je to prilika da u nekoliko dana vidi najbolje predstave iz susjednih zemalja – što je dragocjeno. A nama, ljudima iz pozorišta, festivali su prostor susreta. Gledamo šta se radi u drugim teatrima, razgovaramo s kolegama, razmjenjujemo iskustva. To je ono što nas sve zajedno čini boljima. Ta komunikacija i razmjena je prava vrijednost pozorišta.

Razgovarala: Alma Kajević

ИНСТИТУЦИЈЕ НЕ ЧИНЕ ЗИДОВИ, ВЕЋ ЉУДИ

Представа „Мајстори, мајстори“ Народног позоришта Републике Српске из Бањалуке на сцени доноси сатиричан, али болан приказ друштва у ком институције не чине зидови, већ људи са свим својим слабостима, сујетама и интересима.

Улогу школског надзорника, који у представи симболизује системску моћ и контролу извео је Љубиша Савановић. Поред улоге у представи, Савановић је и умјетнички директор Народног позоришта Републике Српске. У наставку текста прочитајте разговор у којем открива како настаје представа са 19 глумаца, у којој мјери се разликује од филма и зашто је публика у сваком граду испрати аплаузом који се не заборавља.

У представи се појављујете релативно кратко, али изузетно упечатљиво, као врховна инстанца која доноси одлуке од пресудног значаја. Колико је глумцу изазовно да у тако кратком

времену остави снажан утисак и ослика лик који носи тежину власти и одговорности?

Играо сам школског надзорника, фигуру која симболизује системску моћ и контролу. Цијела представа представља једну институцију, државну, која функционише боље или лошије, али у суштини зависи од људи који је чине. Њихови интереси, сујете, себични мотиви — све то разара институцију изнутра. То је, нажалост, слика нашег друштва, гдје лични интерес и „глава једног човјека“ често стоје изнад закона.

Дакле, публика у представи лако може препознати стварност у којој живимо?

Апсолутно. Ми смо хтели да покажемо како се стварност и апсурд често преплићу. Нема већег апсурда од оног који живимо сваки дан. Кад бисмо неке стварне ситуације пренели дословно

на сцену, публика би помислила да претерујемо. Зато и није битно који је жанр - комедија, драма, апсурд - већ да ли је тема блиска и разумљива људима. И судећи по реакцијама публике, јесте.

Као умјетнички руководиоца Народног позоришта Републике Српске, шта Вам је било најважније у раду на овој представи? Да ли сте нешто свјесно избјегли из филмске верзије?

Редитељ Марко Мисирача је имао јасну визију гдје није било копирања филма, већ стварања нашег позоришног свијета. Битно ми је било да играмо нешто што публика разумије и у чему се проналази. Ово је познат наслов који привлачи гледаоце, али иза тога стоји озбиљан ансамбл — чак 19 глумаца. То је ријеткост у данашње врије-

ме, јер је тешко окупити толико људи због снимања и других ангажмана. Зато је ова представа резултат дугорочног планирања и великог труда свих нас.

Публика је у Београду, Зајечару, Брчком реаговала веома слично — препознала је исте моменте. Да ли је то доказ да позориште ипак остаје мјесто гдје се сви огледамо у истим темама, без обзира на град?

Баш тако. Људи препознају исте неправде, исти апсурд, исте мане система. И то је оно што чини позориште живим, та универзалност и искреност.

Да пређемо и на ширу слику — шта је ново у раду Народног позоришта Републике Српске, и гдје вас све публика може гледати?

Прошле године смо имали шест премијера. Три су биле на великој, три на малој сцени, а исто планирамо и ове године. Представа под именом „Мајстори, мајстори“ коју смо и овдје вечерас извели, већ је била на више фестивала, а тако исто и друге представе. Посебно сам поносан на нашу малу сцену „Петар Кочић“, где млади редитељи из наших крајева добијају прилику да режирају своје дипломске или прве професионалне представе. Тако градимо нову редитељску генерацију која постаје јак ослонац, наша „кичма“ позоришта.

Шта највише волите у вези са Интернационалним театарским сусретима у Брчком?

У Брчко долазимо због публике, остало је мање битно.

И за крај — један занимљив детаљ, недавно сте гостовали и у Русији?

Да, имали смо представу у Казању, у режији Душана Петровића, а пре две године смо играли „Госпођицу“ Ђурђе Тешић. Тамо смо наступали са симултаним преводом гдје сваки гледалац добије слушалице и прати превод у реалном времену. Њихова позоришта су технички далеко испред нас, али искрено, публика је свуда иста. Ако сте искрени на сцени, препознаће вас и без превода.

Марија Радић

„МАЈСТОРИ, МАЈСТОРИ“ НА МАЈСТОРСКИ НАЧИН!

„Мајсторе затекох на крову старе куће, мењају сломљен цреп. Мајстори на крову, мајстори унутра, мајстори, мајстори...“!

Ово је само делић стихова из песме култног филма „Мајстори, мајстори“, аутора Горана Марковића, који је у режији Марка Мисираче доживео нову инсценацију, са којом су се у Брчком представили чланови Ансамбла Народног позоришта Републике Српске из Бање Луке.

Онако, на прву, готово да не постоји неко у публици, а да не зна горе споменуте стихове, или да није гледао овај филм. Да ли је то добро или не? Може ли тако нешто да направи контра ефекат, па да се од сјајне приче направи грозно поређење да ли је представа добра у односу на филм или можда лоша. На ову тему одговор је дао Александар Стојковић Пикси, један од актера ове позоришне представе.

За разлику од филма где се радња одиграва у Београду, адаптацијом је све пребачено у Бања Луку. Како је било у одлучивању да ли играти овако нешто?

Увек постоји могућност да ће људи који су гледали тај филм тражити да буде нешто слично, налик томе, чак и боље од филма. Можда ће једноставно бити разочарани уз коментаре „како је то добро играла Сенка“ (*Соколовић Берток*). Или можда кажу и овако: „Зоран Радмиловић је то играо боље од овога овде што нешто тупи (*лик који у представи игра управо Александар Стојковић*), тако да увек постоји тај однос и зато

је ово била велика одговорност од самог почетка. Није то нама (НПРС) једини и први пут. Ми смо играли и „Сабирни центар“ који је такође култни филм. Али тај контекст у адаптацији у којем је смештено све у Бања Луку нас је определило да то радимо, јер биће ипак другачије. Када људи виде да се овакве ствари дешавају у школи у Бања Луци, да су другачији топоними, да држим у руци производ из 1985. године... Да, имали смо оригинално издање новина „Глас“, баш из тог периода из којих сам много информација сазнао. Ја сам у то време имао тринаест година и нисам бавио информацијама каква је била економска ситуација у Југославији и у Босни и Херцеговини. То нам је, на неки начин био отклон да ће људима бити занимљиво јер се дешава код нас а не у Београду. И морам рећи да је у Бања Луци веома добро ова представа примљена код публике. Био је то био Љубин (*Љубиша Савановић, уметнички директор драме*) веома добар потез што је поставио у репертоар јер баш све генерације публике ову представу гледају са радошћу. Од младих па до оних старијих који долазе са носталгијом да се подсети тих неких давно прошлих времена. Мада, гледајући ову представу стиче се утисак да је Горан Марковић слутио да ће се десити и доћи до некаквих невоља, јер се дешавало да се лако одричемо заслужних, док млади не долазе до изражаја. Па и онај кукавац је надрљао (*инспектор Мирослав кога игра Илија Ивановић*) јер је хтео да, ту неку корупцију, неку муљажу истера на чистац. У том покушају да задовољи правду он је ударио главом у „зид“. Исто као и ова жена (*директорица школе, коју игра Миљка Брђанин*) која

се трудила да направи најбоље услове за рад, у жељи да учини још много тога, али у једном трену је „неко“ једним потезом „шицне“ и пошаље у пензију. Зато и јесте све неки наговештај да то неће изаћи на добро и да је то нека црна слутња!

Све нам то говори да, ствари које нам се сада дешавају су, заправо, деценијама присутне и никако из тога да изађемо!

Да, та матрица је присутна још од Нушића и његових комада, па и код Стерије, његови „Родољупци“, и све до Душана Ковачевића. Све то кад сагледамо стиче се утисак да се код нас готово ништа не мења. Не због нас самих, већ су они добри писци, зато су им и комади увек актуелни.

Морам да похвалим сценографију и сва она решења коју је поставила Драгана Пурковић Мацан. Заиста фантастично урађено. И редитељске поставке Марка Мисираче на сцени бриљантно делује. Запало ми је за око онај моменат почетка прославе одласка чистачице Старе у пензију. Поредан колектив у ђачким клупама подсетио ме је на „Тајну вечеру“. Чак сам избројао на сцени тринаест глумаца као тринаест апостола. Је ли та „симболика“ била случајна или намерна?

Искрено да вам кажем нисам о томе размишљао. Могуће да је редитељ хтео да буде тако. Заиста та сцена изгледа као „Тајна вечера“. Знам да је позориште Бошко Буха, који су такође имали своју инсценацију овог комада, на свом плакату имало глумце за столом који баш подсећају на „Тајну вечеру“! Заиста искрено код нас нисам размишљао на ту тему, али слажем се, у праву сте, има сличности!

Мене је то асоцирало на уметничке апостоле који би могли да нас извуку из свих проблема.

Није позориште толико моћно да нас из свега извуче и да нешто промени. Генерално може да указује на проблеме, да дигне свој глас. Глумци су вољени у народу. Глумци нису ни мало глупи људи. Само да си прочитао у животу све оно што си као глумац до сада одиграо. А игра се апсолутно све, од најмање улоге па до мисли великих људи. Управо све то нам говори да глумац може да размишља својом главом, па тако и да нешто паметно каже. Али, на жалост, да можемо нешто да променимо... у то чисто сумњам. Сведочимо да ни једном позоришту тако нешто није успело.

Наравно, и указивање на неке проблеме је добро. Али, то само власт мисли да је њима позориште трн у оку, и да постоји претња од позоришта. Заправо, ми смо једна мрвица за њих. Позориште јесте храм и јесте склониште у које људи воле да дођу.

Кад причамо о публици, вечерашњи аплауз на крају представе, па чак и оних неколико прекида вас у игрању због громких аплауза, указују на то да је представа „прескочила рампу“ и да је одлично примљена код публике. Са друге стране то говори и о вама самима јер тај аплауз је присутан, чини ми се деценијама, бар овде у Брчком.

Народно позориште Републике Српске је овде у Брчком присутно од обнове Сусрета 2001. године. Тада смо чак играли са две представе. Сваке године смо ми присутни овде, изузев неке године, а и сад је ту нешто другачије у самој селекцији, али ја о томе не желим да се бавим. Хоћу да кажем да се ми у Брчком осећамо као домаћи и заиста имамо добар пријем код брчанске публике. Они од нас увек очекују добру представу и ми смо свесни да никако не смемо да подбацимо кад долазимо у Брчко. Зато се помно бира шта ће из Бања Луке доћи у Брчко. Тако и овај пут све говори да нисмо промашили. А аплауз публике говори у корист томе. Очигледно да је и овде публика добро прихватила ту носталгију неких давних времена. Надам се да је у публици био и неки просветни радник из тог времена који би потврдио да је баш тако било како смо ми донели у представи. Заиста смо ми задовољни како је све ово вечерас прошло у Брчком!

И тако. Временска дистанца дала је овом комаду још једну димензију упркос чињеници да се од тада па до сада ништа није променило. А и како нам се чини неће још задуго! Страх тог схватања ублажила је блага иронија и сјајни смисао за хумор Горана Марковића аутора овог комада, те се представа „Мајстори, мајстори“ може са лакоћом гледати и као комедија. Зато, не компликујте себи живот некаквим тешким тумачењем, јер све ово се заправо десило само због испраћаја једне теткице у пензију.

У то име... „*мајстори, мајстори, зашто дирате мој црни кров на којем стоји рода бела...*“!

Мирослав Обрадовић

ČISTAČICA KOJA SVE ZNA, A ŠUTI

– Vedrana Mačković o liku iz pozadine koji drži ogledalo društvu –

Posljednje natjecateljske večeri 42. kazališnih susreta u Brčkom, na pozornici Doma kulture, izvedena je predstava „Majstori, majstori“ Narodnog pozorišta Republike Srpske iz Banje Luke, u režiji Marka Misirače. Ovaj povratak legendarnom tekstu Gorana Markovića, više od četrdeset godina nakon njegova nastanka, pokazao se kao uspješna kombinacija nostalgije i aktualnog društvenog komentara. Naizgled jednostavna priča o školskoj proslavi umirovljenja jedne uposlenice, u Misiračevoj interpretaciji prerasta u oštru i duhovitu analizu društva, hijerarhije moći i ljudskih slabosti koje se, unatoč vremenu, nisu mnogo promijenile.

Na sceni se nižu komične i bolne situacije koje podsjećaju koliko su sustavi, bilo obrazovni ili društveni, često sazđani na formi, pretvaranju i malim interesima. Među tim likovima, koji neprestano traže svoje mjesto u svijetu kompromisa, osobito se izdvaja lik čistačice – žene koja sve vidi, sve zna, ali rijetko progovara. Ulogu te tihe, ali izrazito prisutne figure tumači Vedrana Mačković, koja svojim toplim, suzdržanim pristupom liku daje dubinu i emotivnu slojevitost.

U razgovoru s Vedranom Mačković otkrivamo kako je pristupila ovom liku, što za nju znači igrati „iz pozadine“, te na koji način predstava „Majstori, maj-

stori“ uspijeva povezati duh prošlih vremena s problemima suvremenog društva.

U predstavi „Majstori, majstori“ tumačite lik čistačice. Kako ste pristupili ovoj ulozi i što vam je u njoj bilo najizazovnije?

Pa kako da vam kažem, kako sam pristupila... pa nisam jabaštako daleko od uloge, od privatnog života, od penzije koja mi je relativno blizu. A šta mi je bilo najteže? Najteže mi je bilo smiriti moju privatnu energičnost i biti tako smirena, skupljena, tiha, neprimjetna, da nikom ne smetam. Lik iz pozadine koji je itekako bitan i koji tako održava čistoću — i ne samo to, zna sve tajne, zna kako ko pije kafu, kao što uglavnom znaju spremačice. Pogotovo u to vrijeme kada se odvija radnja predstave.

Predstava obrađuje društvene teme kroz komičan, ali i oštar pristup. Kako mislite da publika danas doživljava ovu priču u odnosu na ranije razdoblje?

Pa svaka predstava je draga i, između ostalog, ukazuje na kritične momente u društvu i međuljudske odnose, što se, naravno, vidi i u ovoj predstavi – u kakvom je položaju prosvjeta, u kakvom je položaju društvo, odnos prema djeci, nastavnici koji idu ka tome da ostvare što bolji prosjek... Nažalost, ono što

kolega Ljubiša kaže na kraju predstave — „kad ste zadnji put pomazili dijete“ — mnogo govori. Više je sve to postalo neka mašinerija koja melje društvo, i školstvo, i ljude u svim sferama života.

Vaša uloga emotivno je snažna i autentična. Kako ste je pripremali? Možete li opisati proces rada na unutarnjem životu lika kroz tekst i improvizaciju?

Pa uz pomoć režisera Marka Misirače, koji je bio vrlo jasan i precizan od samog početka, znao je šta želi od nas glumaca i od likova koje igramo. I da vam pravo kažem, ja sam, naravno, gledala taj film više puta i kada sam dobila ovu ulogu, mislila sam: „Nije to ništa, to je lako.“ Ali njegov koncept i njegova vizija tog lika kroz nju su provukli sveopšte stanje, apatiju, sve ono što se dešava u životu – svi problemi ovog svijeta koje čovjek nosi na plećima i nekako izdržava. Uz indikacije i pomoć reditelja i kolega, nije mi bilo teško raditi ovaj lik.

Imate dugu karijeru u Narodnom pozorištu. Možete li reći je li se vaš pristup glumi promijenio tijekom svih ovih godina?

Pa ja zaista imam dugu karijeru, ovo mi je 34. godina u pozorištu. A pristup prema glumi – jeste i nije. Nije u tom smislu da se promijenila ona želja s početka, kad sam bila mlada glumica – ta želja da budem na sceni, da budem viđena, bila je možda tada nezrelija, drugačija, mladalačka, zaigrana. A sada... ja jednako, s istim žarom i istom radošću, pristupam svakoj novoj predstavi i ulozi kao da prvi put stajem na scenu. Još uvijek imam ljubavi, volje i želje za radom, treme, divnih momenata s kolegama. Bude svega, ali bitno je da se razumijemo i da se slažemo.

Radili ste na klasicima, ali i na suvremenim komadima. Koji vam tip predstave najviše odgovara i zašto?

Ovo je nezgodno pitanje. Ja volim da radim svašta. Nikad nisam voljela da me tipiziraju. Radila sam dramske, komične, alternativne uloge. Radili smo jako interesantne predstavu sa pokojnim režiserom Mladenom Materićem: Prvo smo radili *Kuhinju*, a potom *Časove u kojima nismo ništa znali jedni o drugima*. To je bio sasvim novi pristup i pozorištu i

režiji – predstave bez ijedne izgovorene riječi, samo kroz pokret. Volim takve predstave, volim komedije, volim sve žanrove, mislim da volim dramu najviše.

Kao iskusna glumica, kako radite na liku – na karakterizaciji, pokretu, glasu? Držite li se klasičnih metoda s Akademije ili imate svoj stil?

Naravno, na Akademiji se dobiju osnove zanata. Ali iz predstave u predstavu, iz godine u godinu, čovjek sam profiliše svoje umijeće. Priprema zavisi od vrste predstave i dogovora s rediteljem. Kad dobijemo tekst, razgovaramo s rediteljem, pa znam u kojem smjeru ide lik. Pripremam se s kolegama, nekad učim tekst kod kuće, nekad zavisi šta reditelj traži. Sve više reditelja želi da se tekst zna prije početka rada na mizansceni. Ja sam uvijek lakše učila tekst kroz rad na sceni. Ali vremena se mijenjaju, tempo života, brzina svega – nema više vremena za duge analize i bavljenje likom kao ranije.

Postoji li neki trenutak u ovoj predstavi koji vam je ostavio poseban trag?

Interesantno pitanje, moram da vas pohvalim. Najemotivniji trenutak za mene je pred sam kraj predstave, kad kolega Danilo Kerkez govori čuveni monolog: „Beček, majstori, majstori.“ U tom trenutku prepoznajem sve u svakoj riječi. To uopšte nije lako. Ljudi možda misle da jeste, ali te riječi imaju ogromnu težinu. Na kraju to sve govori i o predstavi i o nama kao ljudima.

Koji je po vama najteži aspekt glumačkog posla danas i što vam je bilo najteže u ovoj predstavi?

Ne mogu reći da mi je bilo teško. Kad se ljudi razumiju i kada shvate šta reditelj hoće, sve ide lako. Najvažnije je da se kolege međusobno poštuju, uvažavaju, pomažu i ne otežavaju proces stvaranja jednog umjetničkog djela.

Što biste poručili publici nakon ove predstave?

Živite život punim plućima i uživajte u malim stvarima. Svo bogatstvo ovog svijeta vas neće usrećiti ako ne možete da uživate u trenutku, u jednoj šoljici kafe u bašti, u cvijetu, u nečemu što vas ispunjava. Uživajte u malim stvarima.

Kristian Bilić

INSPEKTOR STIGAO PREKASNO, KVAR JE SISTEMSKI

Ako je hrabrost tema ovogodišnjih Susreta, onda "Majstori, majstori" nude savršen primjer. Hrabrost da se govori o sistemu koji nas oblikuje, ali i hrabrost da mu se nasmejemo. Ilija Ivanović kao inspektor Miroslav Simić pokazuje da ponekad biti pošten znači biti lud, a ostati svoj je najveći čin otpora.

U svijetu majstora svi znaju što trebaju raditi, ali nitko ne zna kako. Kako si pristupio liku čovjeka koji dolazi izvana u sistem koji se raspada?

Pokušao sam najviše inspiracije da tražim u svom životu i svom okruženju i, kao mlad čovek, zbog aktualnosti priče i teksta, nije bilo teško da se nađe inspiracija u današnjem vremenu, u državi u kojoj živimo, gdje retko šta funkcioniše i retko ko radi svoj posao. Tako da je samo trebalo da se malo okrenem oko sebe, da se prisjetim kako je to bilo kad sam ja bio mali u školi i generalno kad sam bio u srednjoj, pa i na fakultetu, da se sjetim svojih profesora i tog okruženja koje je tada bilo oko mene. Tako sam gradio lik i išao iz sebe, to da ja moram da radim svoj posao i da budem jednostavno ambiciozan, što bi normalno trebalo da bude svaki mlad čovek, da uradim svoj zadatak

kako treba, do kraja, po svaku cenu i to je to.

Inspektor traži taj neki red u cijelom neredu koji se događa. Jesi li pokušao graditi taj lik kao nekog moralnog idealista ili čovjeka koji se samo pokušava snaći među svim tim silnim „majstorima“?

Pokušavao sam zapravo da napravim moralnog čoveka koji ne odustaje od svog cilja. Njegova najveća mana je zapravo ta ambicija zbog koje i on prekoračava svoju dužnost. Saznajemo da on radi ono što bi zapravo istinski, trebalo da radi, a to mu nije rečeno da napravi. U tome je paradoks, mislim, samo kod njega. Pokušao sam tako da ga radim kao moralnog čoveka, kao moralnog tipa, dečka koji gleda u sve anomalije koje se dešavaju u jednoj ustanovi u kojoj bi trebalo da se stvaraju i formiraju naraštaji i ljudi za bolju budućnost.

Goran Marković je napisao tekst koji pogađa. Koliko je ova priča naša realnost i danas?

Interesantno da je u ovoj režiji namješteno da tu decu igraju isto profesori. Ona je smeštena u to vreme komunizma, osamdesete. A stvar je u tome što jeste svezre-

meno, jeste aktualno, i sva ta deca iz klupe, postaju neki novi profesori. Tako uče nekom generacijskom greškom i po generacijskom šablonu. I pitanje koje postavlja ova predstava je „Koje je rješenje?“, jer je li rješenje zaista da sačekamo taj autobus u 6:15 i da odemo. Da odemo iz ove zemlje, iz te škole, iz celog tog 'kuršlusa' koji nas okružuje ili da ostanemo i da prihvatimo i da sutra mi budemo i učimo našu djecu istim stvarima. Da prihvatimo to i da kažemo, „Pa, to je normalno, valjda.“

U predstavi postoji stalna tenzija između smijeha i gorčine. Kako ste pronalazili tu mjeru da publika istovremeno prepoznaje apsurd ali i osjeti istinu?

Pa ja bih to prepisao najviše reditelju. A kako se tražio taj balans, to je jednostavno sastavni dio života i hteli smo da se igramo s tim odnosom. Da gorčine tih nekih karikatura

i nekih onako istinitih delova, punktova koji su pravili protivtežu ovih karikaturalnih momenta u predstavi.

Kako ti je bilo raditi s Markom Misiračom, redateljem koji često traži humor u najneugodnijim situacijama?

Bilo je fino raditi s Markom Misiračom i bila mi je velika čast da radim u ovoj predstavi, jer sam Akademiju završio prošle godine i odmah imao priliku da igram u ansambl predstavi. U suštini, predstava se gradila kolektivno. Nije to bilo da on kaže 'stani tu, stani tamo', nego nas pušta da uđemo u prostor pa vidimo kako se ko osjeća. On uglavnom pušta glumce da daju nešto, a onda on to skida i brusi. Gdje treba da se skрати, skрати. Gdje treba da se doda, on malo pogura. Tako uglavnom funkcioniše svaki proces. Bilo je interesantno i zanimljivo jer sam pratio kako drugi ljudi rade svoj posao i na koji način. Tako sam pratio i ovdje, kako se razvijaju stvari na probama.

Jeste li očekivali sva mjesta u predstavi na koja će se publika smijati? Je li taj smijeh reakciju na šalu ili na prepoznavanje stvarnosti?

Nikad poentirano ne plasiramo stvari da bi one namerno bile smešne. Puno mesta u predstavi se smeju ljudi na kojima mi nismo ni očekivali. Nego jednostavno se desi ta neka istina, neko prepoznavanje, saosećanje sa likovima ili sa tom scenom. I onda to prepoznavanje dovodi do „aha, ovo znam, ovo sam već negde video“.

Tema ovogodišnjih Susreta je hrabrost. Ima li danas više hrabrosti na sceni ili u životu?

Sigurno je na sceni više hrabrosti. Iako i u životu ima i hrabrosti i hrabrih ljudi, ali samo je pitanje gde je ta granica između hrabrosti i ludosti. I postavlja se pitanje zašto neko želi biti hrabar. Da li je hrabrost da bi samo neko bio hrabar ili zbog nekog većeg cilja. Na sceni je to ja mislim radi nekog većeg cilja, da se postavi neko pitanje i da se promeni nešto, okrene na bolju stranu. A u životu to vrlo često može da bude iz nekog ega i dokazivanja. Tako da scena je sigurno lepša, bolja i bezbednija od stvarnosti.

Hrabrost nije uvijek glasna. Ponekad je to samo čovjek koji stoji na sceni i govori istinu, kao i publika koja ju je spremna čuti. Ovih dana, istina je imala mnogo lica i svako od njih nas je podsjetilo da kazalište nije bijeg od stvarnosti, nego njezin najhrabriji oblik. Možda se zato i kaže da kazalište ne mijenja svijet, ali mijenja one koji ga gledaju.

Ena Gluhaković

ДА ЛИ МОЋ ПОДРАЗУМИЈЕВА ПРАВО НА СВЕ?

Борис Шавија, глумац Народног позоришта Републике Српске, у представи „Мајстори, мајстори“ тумачи лик помоћника директора – човјека заљубљеног у своју колегиницу, али и опијеног сопственом моћи. Шавија, у улози помоћника директора, доноси лик човјека који на рубу љубави, моћи и пораза огољава све оно што и данас препознајемо у нашим колективима и друштву. У разговору након извођења у Брчком, Шавија открива како публика реагује на представу, колико је тешко играти ликове који балансирају између комичног и трагичног, те зашто му музика остаје стални ослонац у глумачком раду.

Публика је лијепо прихватила представу?

Публика је вечерас у Брчком заиста дивно реаговала, на свим мјестима гдје је требало. Ово је релативно нова представа, тек неколико извођења смо имали, и чини ми се да је свуда добро пролази. У Бањој Луци је направила велики бум – тражиле су се карте више. У Зајечару смо имали прво гостовање, а ево и овдје у Брчком публика је била сјајна. Задовољни смо како представа дише с публиком.

Многи знају филм „Мајстори, мајстори“ и често траже поређења. Колико вам је то представљало изазов – јесте ли се водили филмом при креирању улога?

Конкретно, ја нисам. Мислим да ни цијела екипа није правила представу по узору на филм. Наравно, немогуће је потпуно апстраховати тако један култни филм који има своје обожаваоце, али смо се трудили да направимо позоришну причу из данашње перспективе. Дакле, иста тема, али из визуре садашњих наших проблема. Нисмо жељели да имитујемо, већ да створимо ново читање текста – као да филм никада није ни постојао. Тиме смо се ослободили његовог „бремена“.

Чини се да текст и данас има снажну поруку. Има јасну релацију са савременим друштвом?

Апсолутно има. Иако је радња смјештена у социјалистичко вријеме, у „дому“ за вријеме Тита и

Југославије, проблеми су и данас исти. Поготово питање моћи и злоупотребе положаја – рецимо сексуално узнемиравање. И тада је то пролазило некажњено, мушкарци на положајима су често мислили да им је све дозвољено. Нажалост, у многим срединама и данас се то не мијења. И даље живимо у патријархалним системима гдје такве ствари пролазе испод радара. У том смислу, ништа се битно није промијенило.

Лик младог човјека у представи покушава да уведе ред, али се суочава с немогућом мисијом. Како ви то видите?

Да, то је тај млади човјек који преозбиљно схвата свој задатак. Он жели да уведе ред у систем који је дубоко укоријењен у лицемјерје и моћ. Такве односе, тако замршене и покварене, тешко може размрсити и Бог отац, а камоли он. Зато та прича јесте комична, али и трагична, јер показује немогућност да један појединац промијени трули колектив.

Како сте ви приступили својој улози помоћника директора, заљубљеног и моћног човјека?

Покушао сам да га схватим као човјека на положају моћи који вјерује да му та моћ даје право на све, па и на прелажење граница. Он није ни свјестан колико је заслијељен. То се не може назвати љубављу, то је више сујета, повријеђени его човјека који не може да прихвати да је одбијен.

Претвара живот своје колегинице, али и свој, у пакао. Такви ликови и данас постоје – људи који мисле да им њихова позиција даје право да управљају туђим животима. Нисам желио да га браним, али ни да га сведем на карикатуру. Хтио сам да разумијем шта покреће такву особу да се суноврати.

Познато је да компоњујете, пјевате и свирате више инструмената. Колико вам музика помаже у креирању ликова?

Некад помаже, некад не, али сигурно да осјећај за ритам, музику и покрет увијек негдје утиче на мој рад. Ритам говора, ритам сцене – све је то музика на свој начин. Недавно смо радили представу „Шине“, у којој и свирам и пјевам на сцени. Волим кад представа има музички елемент, јер позориште и музика су у основи врло блиске – и једно и друго потичу из ритуала, из заједничког осјећаја игре и покрета.

Играли сте бројне карактерне улоге. Који вам је тип лика најтежи за играње?

Не знам да ли постоји најтежи. Трудим се да сваки задатак учиним довољно изазовним. Ако материјал није довољно комплексан, ја га себи закомпликујем, да ми буде занимљиво. Јер, кад си дуго на сцени, мораш пронаћи нове начине да себе изненадиш. Сваки лик носи могућност да у њега уткамо нешто ново, неко властито животно искуство.

Шта Вам је најважније након што се завјеса спусти и рефлектори угасе?

Жеља да што прије одем кући и видим своју кћерку. То ми је тренутно најважније. Нажалост, не виђам је колико бих желио, па сваки тренутак с њом има посебну вриједност.

Играте и у позоришту и на филму. Шта вам је примамљивије?

Обоје има свој шарм. Филм омогућава да оно што створиш остане забиљежено, док позориште има пролазност – вечерас играш, и то што се деси постоји само у сјећању публике. У томе има и неке туге, али и посебне магије. То су као два јела која волиш – и сарма и чорба, само зависи ко их прави.

Миљана Ђурђевић

KRISTINA IZMEĐU RAZUMA I EMOCIJE: PORTRET ŽENE KOJA VIŠE NE MOŽE DA ŠUTI

U ulozi nastavnice biologije Kristine, glumica Nikolina Friganović donosi na scenu lik žene koja se naizgled povlači pred svijetom, ali u sebi vodi tihu, upornu borbu za smisao, dostojanstvo i pravo da konačno progovori. Njena Kristina, zarobljena između razuma i emocije, stvarnog i željenog života, trpi sistem koji je potire i brak koji je guši, sve dok u jednom eksplozivnom trenutku ne otkrije da ispod te tišine godinama ključa snaga, tuga i neostvarena potreba za slobodom.

Kristina je nastavnica biologije, ali u ovom svijetu škole i formalnosti ona otkriva mnogo više od svoje profesije. Kako ste Vi doživjeli njen unutrašnji svijet? Da li je više racionalna, emotivna, ili negdje između?

Ovaj lik je neko ko se bori za svoj opstanak, za neku svoju poziciju u školi, za neku svoju poziciju u živo-

tu. Ono što ona živi sigurno nije ono što je željela. Tako da tu imamo dva plana – emocionalni i taj racionalni, taj neki, uslovno rečeno, praktični dio. Ona se, na neki način, razlikuje od samog originala, jer smo mi u adaptaciji za scenu uveli neke nove momente. Ta žena je, u suštini, nezadovoljna svojim životom – i statusom u školi, i bračnim statusom. Vjerovatno su tu mnoge neostvarene ambicije, tako da je ona u stalnom raskoraku između onoga što svi očekujemo u životu i onoga što nam se, zapravo, dešava.

Čini se da je Kristina jedna od rijetkih likova koji pokušavaju sačuvati neku vrstu dostojanstva. Da li ste je gradili kao borca ili kao osobu koja se povlači pred apsurdom sistema?

Ne mogu da kažem da je borac, ali ona je neko koji ide sigurno u sistemu. Njena unutrašnja borba postoji, ali njen karakter nije dovoljno snažan da bude

borac na pravi način. Ona ni u svojoj kući ne može da se izbori za neku vrstu ravnopravnosti jer, kao što vidimo u predstavi, njen suprug Savo je dominantni lik. U samom kraju se vidi da je ona žena koja ima života i snage, ali nije se usudila da iskoristi to i da zaštititi sebe i ono što želi.

Volite li raditi s likovima koji nisu jednostavni ni crno-bijeli. Gdje ste u Kristini pronašli te nijanse koje je čine zanimljivom za igranje?

Ja mislim da je ovo lik poslastice za svakog glumca. Nudi zanimljivu lepezu različitih postupaka – kako možete da je njansirate, da je bojite. Nudi bogat prostor za neku glumačku kreaciju. Uvijek volim da radim likove koji su daleko od mene, koji su plastični i bogati, koji nude sadržaj na kojem može da se radi.

Odnos Kristine i njenog muža u predstavi je prilično složen – on je agresivan, često je prekida, a ona ga uporno opravdava. Kako ste Vi čitali taj odnos – kao strah, naviku, ili možda potrebu da sačuva privid mira?

Ona je sigurno žena koja je napravila neku grešku u svom životu. Sve vrijeme živi u zabludi gdje samo sebe zavarava i ubjeđuje da je to ono što jeste. Nekako želi da se pred svijetom i pred sobom pokaže da njen suprug spada u intelektualnu elitu, što on to zaista nije.

Na kraju predstave Kristina konačno ‘puca’ – udara muža i kaže mu da ‘začepi’. Da li ste taj trenutak doživjeli kao njeno oslobođenje ili kao posljednji trzaj očajja žene koja je predugo šutjela?

Ja mislim da je to njeno pucanje i da ona prosto više nije mogla... jer niz okolnosti dovede do toga. Stvarno se sve dešava u jednom danu, niz okolnosti koje su tog dana zatekle i nju i kolege u školi vodi do pucanja. Ta žena je godinama nešto krila, trpila, živjela u nekoj maskaradi sa suprugom, tako da na kraju padaju maske i ona izlazi iz toga kao neko ko napokon kaže šta misli.

Kada biste mogli promijeniti nešto u njenom karakteru – da postane odlučnija, buntovnija, emotivnija – da li biste to učinili ili je baš ta mjera ono što je čini stvarnom?

Ja mislim da je to to, jer smo sa dramaturgom i rediteljem zajednički došli do ovoga. Bar u ovom konceptu kako je postavljeno, to je taj lik. Kada bi predstava imala drugačiji koncept, sigurno bi ta Kristina izgledala drugačije, ali u ovoj priči to je njena mjera.

Da li ste u radu na predstavi više razmišljali o pojedincu u sistemu ili o samom sistemu kroz pojedinca?

To je toliko povezano i isprepleteno. Gledali smo sa svih mogućih strana – kako pojedinac funkcioniše u sistemu, kako sistem utiče na pojedinca i šta sistem proizvodi, ne samo od pojedinca nego i od mase. To je kompleksno i zapetljano, i to je priča koja se ponavlja kroz istoriju – i, nažalost, ponavljaće se.

Amar Husejnović

AUTENTIČNOST KAO OBLIK SLOBODE

Mladi glumac Pavle Pavić donio je publici zanimljivo ostvarenje u ulozi Ćire, nastavnika likovne kulture, u predstavi „Majstori, majstori“, u produkciji Narodnog pozorišta Republike Srpske. U ovom liku, Pavić utjelovljuje umjetnika slobodnog duha, čovjeka koji u zatvorenoj i gušćoj sredini traga za prostorom sopstvene slobode i izraza. Kroz lik Ćire, publika prepoznaje one koji su potišteni, koji se bore da ih društvo razumije i prihvati, ali i koji, uprkos svemu, pronalaze svoj način da opstanu i sačuvaju ličnu autentičnost.

Ćiro je nosilac jedne linije svih onih koji su potišteni i onih koji ne mogu da dođu do svoje slobode. On tu priču gura do kraja i koristi priliku da se izbori za svoj trenutak pažnje i da ga neko sasluša.

Kako ste pristupili pripremi lika Ćire, s obzi-

rom na to da je riječ o osobi „širih shvatanja“, umjetniku koji je ispred svog vremena i pomalo neshvaćen u sredini u kojoj živi?

Ćiro je malo šireg shvatanja, malo ispred svog vremena u svakom pogledu. On je profesor likovne kulture, ekstravagantan i umjetnik slobodan duhom. Ta sredina u kojoj se nalazi njega jako pritišće i guši, i on je tu jako ograničen, ali pronalazi neki svoj način da tu živi, da opstaje i da se opet bori za sebe na njemu svojstven način. Čovjek kad je toliko potišten u toliko hermetički zatvorenoj sredini dolazi do trenutka „pucanja“ i u tom trenutku iz njega izlazi sve što je nagomilano.

U predstavi je prisutna izražena dinamika različitih karaktera i temperamenta. Koliko vam znači timski duh i zajedništvo na sceni, te kako funk-

cioniše rad u ovakvoj predstavi u kojoj se susreću različite ličnosti?

Ono što je sigurno – to je jako dinamično, jer su različite energije, ljudi, karakteri, temperamenti. I to svakako donosi posebnu živost. S druge strane, iako u predstavi igramo grupu koja je često sukobljena, u stvarnosti je predivno biti dio ansambla u kojem se svi međusobno poštuju i vole. Priroda našeg posla vas zbližava, i zaista mogu reći da su ljudi postali prijatelji i da među nama vlada dobra energija. Veliki je užitek biti dio ove ekipe – ali ne one koja je u predstavi, naravno.

Kao mlad glumac, već ste ostvarili zapažene projekte, ali vjerujem da još mnogo toga priželjkujete. Kako gledate na svoj profesionalni put i planove za budućnost?

Svako priželjkuje mnogo toga – ideje, vizije, snove. Koliko će se to sve ostvariti, zavisi naravno i od mene, ali i od okolnosti. Za sada sam zadovoljan učinjenim i trenutnim stanjem, ali vjerujem da može

biti još mnogo bolje. Na tome radim i tome težim.

Za kraj – koju poruku lik Ćire, ali i sama predstava, šalju publici? Šta biste izdvojili kao ključnu misao koju publika nosi sa sobom nakon izvedbe?

Mislim da Ćiro kao lik pokazuje da i sputan čovjek uvijek može da opstane, da pronađe svoj mali svijet i oko njega izgradi svoj „kineski zid“, i da i dalje bude dio zajednice – ispunjen i prihvaćen. Ćiru zezaju, zadirkuju, imaju i nadimke za njega, ali se vidi da ga zapravo vole i doživljavaju kao svog. Dakle, Ćiro nije otpadak. A da ne bi bio – ključ je da ostane svoj. Mislim da nije toliko teško biti autentičan. Imamo mnogo individualaca, vrijeme se promijenilo. Društvene mreže su pokazale da što je neko više egocentričan ili ekstravagantan – to više privlači pažnju. Danas to nije kao u Ćirinom vremenu, kada je različitost bila problem. Upravo to stvara i komične zaplete u našoj predstavi.

Mirsad Zahirović

U SJENI SISTEMA – TIŠINA KOJA VIDI SVE

Nakon izvođenja predstave „Majstori, majstori“ autora Gorana Markovića, publika je imala priliku vidjeti kako se kroz satiru i ironiju prikazuje društvo, sistem i ljudske slabosti. U izvedbi Narodnog pozorišta Republike Srpske, jedan od upečatljivijih likova jeste domar Smajo/Avdo, kojega tumači glumac Zoran Stanišić. O ovoj ulozi, o pozorištu i porukama predstave, razgovarali smo sa Stanišićem nakon završetka posljednje takmičarske večeri Internacionalnih teatarskih susreta u Brčkom.

Imali smo priliku da vidimo predstavu koja, čini mi se, dotiče mnoge slojeve društva, posebno one koji se tiču „sistema“. Kroz Vaš lik, koji se pojavljuje gotovo u sjeni, često izbijaju ključne reakcije i tihe poruke, upravo kroz mimiku i gestikulaciju. Naizgled djelujete kao sporedan, nevažan lik, ali ste zapravo u središtu dešavanja, sve

znate, sve posmatrate. Šta je za Vas bilo presudno u pronalaženju ritma ovog lika i koje osobine ga najviše određuju?

Pa prvo da kažem, ja ipak imam godina i godina, dotakao sam i onaj tamo sistem, a i ovaj sadašnji. Znam da u onom sistemu, a bogami i danas, ti domari u školama ili bilo kojim institucijama, oni su ljudi iz sjene. Sve znaju, ali šute. Imaju svoje informacije, gledaju svoja posla i tako rade. Tako sam i ovog mog lika, Avdu, gradio, s finim mirom i unutrašnjom tišinom. U originalu ima drugo ime, ali kako se radnja u našoj verziji događa u Banjoj Luci, lik se zove Avdo. Uživam da ga igram. To je jedan predivan stariji gospodin koji ima poseban odnos sa svim tim nastavnicima i đacima. A ono što ste spomenuli i u onom sistemu je bilo krivina, namještanja, svega i svačega, a nažalost, izgleda da toga ima i danas.

Upravo zato, čini mi se, predstava tako jako komunicira s publikom. Prepoznaje se i danas ta aktuelnost, ironija i sličnosti s našom stvarnošću.

Tako je, i onda i sada. On je tu, svi oni prolaze, profesori, đaci, direktori, ali on ostaje. Svima je potreban. Trudio sam se da ga spustim, da ne bude prena-glašen, da ga igram prirodno, mirno. Publika to vidi, i vjerujte. Uživam da ga igram, kao i cijeli ansambl. Svi volimo ovu predstavu. Imamo i koreografske di-jelove u kojima i ja učestvujem, bez obzira što sam stariji. Mogao sam reći „ma nemojte mene u to“, ali nisam. Htio sam dati sebe kao i svi ostali. To je snaga ansambla, svi smo dali dio sebe, i baš mi je drago što publika to osjeća.

Kako ste gradili odnose s ostalim likovima na sce-ni, s „majstorima“, direktorima, nastavnicima, svim tim figurama sistema?

Shvatio sam ga kao čovjeka koji zna gdje mu je mje-sto. Prema direktorici ima poseban odnos, uradiće sve što treba, ali se njenog autoriteta i boji. Sa stari-jim kolegama ima drugačiji odnos, oni su generaci-ja, poznaju se, imaju tu finu 'raju iz kvarta'. Gledao sam da prema svakome izgradim odnos, da se vidi da Avdo nije ravan lik, nego da prema svakome ima drugačiju emociju, drugačiji ton.

Balans Vašeg lika ogleda se i u tonu same pred-stave. Između satire i gorčine, između smijeha i ozbiljnosti. Kako Vi to doživljavate?

Pa rekao bih da je to surova realnost koja ima mnogo komičnih situacija. Takav je i život i kad je teško, pojavi se nešto smiješno. Ova predstava je zanimljiva jer može da privuče i one koji nisu česti gosti pozorišta. Ima smijeha, ali i dubine. Oni koji znaju čitati između redova, nasmiju se, ali i ponesu neku poruku, neku kritiku.

Koja je, po Vama, najdublja poruka ove predsta-ve? Šta je to što ona zapravo govori o društvu u kojem živimo?

Naša publika, divna publika, misli kao i mi glum-ci. Svi smo željni nekog napretka, željni da se naša djeca zaposle bez veza, da se školuju pošteno. U svakom sistemu bilo je malverzacija, ali ja vjeru-jem da sazrijevamo kao društvo, ne samo u Bosni i Hercegovini, nego u cijelom regionu. Da polako

postajemo svjesni budućnosti naše djece i unuka. Ne smije se živjeti od veze i prečice. Ima jedna scena kad ministar dolazi u školu i pita direktoricu koliko ima odlikaša, a ona se trudi da ih ima što više. To mnogo govori o našem mentalitetu. Ali mislim da mladi danas sve bolje razumiju stvari. Oni gledaju predstavu, smiju se, ali i shvataju. I to mi daje nadu.

Da li ste tokom rada na ulozi prepoznali u Avdi nešto blisko sebi, možda neku sličnost u pogledu na svijet?

Lik smo prilagodili našem vremenu. Moj Avdo je, po meni, dobričina. Mulja pomalo, kao i svi zanatlije, popravi nekom nešto, pa i naplati, ali nije pokvaren. On je čovjek iz naroda. Fizički radi, znoji se, pošte-no zaradi. Trudio sam se da ga igram jednostavno, bez pretjerivanja, da ne odem ni u karikaturu, ni u preveliku ozbiljnost. Možda me malo i „osijedilo“ kako da ga nađem, da pogodim taj ton, ali mislim da sam uspio. S obzirom da sam iz Sarajeva, morao sam i jezički da ga malo „spustim“, da ne zvuči previše sarajevski, već da bude čovjek iz Banje Luke. Sve to u funkciji predstave i vjerujem da je publika večeras to osjetila.

Kroz sve ove godine, šta Vam se pokazalo kao najvažnija lekcija? Nešto što biste poželjeli da čuju mladi koji tek počinju? Kako vidite buduć-nost teatra?

Teatar će uvijek imati budućnost. Možda će tehnolo-gija praviti filmove s davno preminulim glumcima, ali živa umjetnost, to ne može nestati. Sjediti u publi-ci i gledati glumca koji u tom trenutku igra za tebe, to je jedinstveno iskustvo. Što se tiče mladih glumaca, danas im je teže. Nekada je bilo više pozorišta i više prilika. Danas mnogi rade „na ugovor“, godinama čekaju stalni angažman. Mladi ljudi završavaju aka-demije, ali se nemaju gdje zaposliti. Gradovi poput Brčkog zaslužuju stalno pozorište, s ansamblom od dvadesetak, tridesetak ljudi. To je ulaganje u kultu-ru i budućnost. Ako ne zbog nas, onda zbog njihove djece, da imaju gdje gledati, osjećati, učiti. Vjerujem da će se mladi izboriti za pozorište, jer svi oni vole pozorište.

Edin Osmanbašić

POZORIŠTE JE NAJBOLJI MEDIJUM DA DJECA UČE EMPATIJU

-POZORIŠTE JE HRAM SLOBODE-

Sedme festivalske večeri brčanska publika pogledala je sjajnu priču o odrastanju, strašnim izazovima i snažnim emocijama – predstavu „Sjaj zvezda na plafonu“, po motivima knjige Johanne Thydell, čiju dramaturgiju potpisuje Tijana Grumić, u režiji Damjana Kecojevića. Predstavu je izveo ansambl Malog pozorišta „Duško Radović“ iz Beograda, u koprodukciji sa Udruženjem građana Gorgone.

Ovo je bila predstava za koju je, na najavnoj konferenciji prije početka Internacionalnih teatarskih susreta u Brčkom, ovogodišnji selektor Irfan Mensur, ne otkrivajući njen naziv, nagovijestio da će publici trebati maramice, jer će plakati.

Reditelj Damjan Kecojević kazao je da se brčanska publika dosta dobro držala u odnosu na beogradsku, u kojoj već od polovine predstave kreće šuškanje

maramicama. „Ovdje je i sala veća“, dodao je, „dok je naša intimnija.“ Prisjetio se i da je odavno saznao kako je publika u Brčkom drugačija – ne reaguje glasno, već tek na kraju, jer je, kako kaže, u Brčkom publika kulturna.

Kazao je da je izabrao da radi ovu predstavu jer je, prije svega, roman izvanredan i govori o temi koja je veoma važna. Prema njegovim riječima, na ideju da se predstava producira upravo sada i u ovom obliku došla je Olivera Kecojević, koja je već radila nekoliko predstava kao producent, samo je trebalo pronaći sredstva, ali su, na sreću, imali veliku podršku pozorišta.

„Zapravo, prvu nam je podršku dao Beogradski festival, i kada smo dobili ta sredstva, krenuli smo polako. Generalno je teško pronaći sponzore kada

je kultura u pitanju, a mi smo napravili predstavu koja, po mom mišljenju, ima vrlo dobar kvalitet, ali nema popularne glumce niti je komedija. I onda, kada odete kod sponzora i kažete da radite predstavu o trinaestogodišnjoj djevojčici kojoj majka umire od raka, svi odmah kažu da to nije komercijalno. Međutim, ova predstava je nadmašila sve što smo ikada mogli da očekujemo, prije svega zahvaljujući mladim glumcima koji su došli preko audicije na koju se prijavilo stotinu djevojaka. Na kraju se ispostavilo da je ovo najkomercijalnija predstava u našem pozorištu“, pojasnila je Kecojević.

Zvaničnu premijeru imali su početkom oktobra.

Glumica Mina Nenadović, govoreći o svojoj ulozi i predstavi, istakla je da je ova predstava za nju čarobna, kao i ljudi na sceni i van nje.

„Na prvoj čitačkoj probi svi smo plakali jer je tema takva kakva jeste. Sve je nekako došlo prirodno, a kolege su bile toliko divne da se u vama javi potreba da date sebe potpuno, jer i oni daju sebe na sceni. Sam proces bio je predivan. Mislim da je ova predstava i za nas lekovita i da se svaki put desi nešto neverovatno kada igramo. Ta razmena emocija i energije između nas i publike zaista je posebna. Bukvalno kao da dišemo zajedno, plačemo i raspadnemo se u nekom trenutku, ali na kraju budemo srećni i ispunjeni jer je to kao neka vrsta terapije. Zaista je bilo zadovoljstvo igrati, imati ovakvo iskustvo, baviti se ovom temom i raditi sa ovim ljudima“, rekla je još Nenadović.

Bolesnu majku tumači Sunčica Milanović, koja je potvrdila da je rad na predstavi bio intenzivan i istakla kako joj je zanimljivo što poslije svake izvedbe svi imaju potrebu da ostanu zajedno, što je, po njenom mišljenju, pokazatelj da sve ono što podijele na sceni i dalje traje. Zbog toga smatra da će predstava živjeti još dugo.

Drina Kecojević je najmlađi dio ove sjajne ekipe, a za nju je rad na predstavi bio posebno lijep. Kako je rekla na konferenciji za medije, najviše ju je obradovalo to što je upoznala sve glumce koje ranije nije poznavala.

Jedna od važnih poruka sa konferencije bila je da se djeci ne može ponuditi bilo kakav sadržaj, već da im treba nuditi ovakve predstave koje govore o životnim problemima. Pozorište je najbolji medij kroz koji djeca mogu učiti empatiju i shvatiti kako da se nose s problemima, jer ih, kako je istaknuto, roditelji danas često previše štite.

Ansambl Narodnog pozorišta RS-a, Banja Luka, posljednje takmičarske večeri pred publiku je donio predstavu „Majstor i majstor“, koja ima snažan duh satire i ironije.

„Zajedno sa rediteljem Markom Misiračom stvarali smo likove koji obuhvataju širok spektar – od komičnih do tragičnih, pa i onih realnih likova. Spojem svih tih likova na sceni smo dobili satiru i komediju. Sam tekst ima u sebi toliko ‘mesa’ da možete slobodno da stvarate. Naravno, svi smo imali iza sebe taj *behind* film, koji je kulturni film i koji je, na neki način, stavio breme – kako sada, u drugom mediju, postaviti isti taj tekst“, kazala je glumica Miljka Brđanin.

Ona smatra da je za Narodno pozorište Republike Srpske jako bitno to što su se, prije svega, odvažili da urade ovaj projekat – da pređu sa filma na pozorište, angažujući kompletan ansambl, u kojem su svi odradili svoje zadatke i stvorili ovu predstavu. Goran Marković je, kako je naglasila, bio na premijeri i bio je jako zadovoljan i oduševljen jer

je imao priliku da gleda sada već kulturni tekst u novom obliku. U predstavi postoje fineze i promjene koje ipak razlikuju predstavu od filma, a i radnja je smještena u BiH, u Banju Luku.

„Film je drugi medij, za razliku od pozorišta u kojem je teže odvojiti neke scene. Marko ima dobre ideje, a ono što je njemu bilo zanimljivo jeste i ta pjesma koju smo kroz cijelu predstavu provlačili kroz pojedine dijelove. Ovako pisani komadi su nešto što naša publika najviše voli. Takva je publika kod nas – oni nisu ljubitelji teških drama“, rekao je glumac Aleksandar Stojković.

Govoreći o kulturi i radu pozorišta, istakao je da se danas predstave često „krpe“, te da je rad uglavnom zasnovan na entuzijazmu, volji i želji.

Publika je sinoć očekivala nastavak filma, ali onim što su vidjeli, kako je rečeno na konferenciji, oduševljeni su onim što je uradila glumačka ekipa.

Za goste iz Narodnog pozorišta Banja Luka, kako su još rekli, festival u Brčkom je jako važan jer Brčko nema svoje pozorište, pa je to jedinstvena prilika da se u nekoliko dana u kontinuitetu vide pozorišne predstave.

Zbog toga, kako su istakli, Brčko kao grad bi moralo da ima svoje profesionalno pozorište, prije svega jer ima domaće glumce i reditelje, ali i zbog činjenice da je pozorište – hram slobode.

Sanita Jerković-Ibrahimović

SRĐAN BLAŽIĆ O VAŽNOSTI FESTIVALA, BUDUĆIM PLANOVIMA I KULTURNOM RAZVOJU BRČKO DISTRIKTA

Internacionalni teatarski susreti su jedan od najvažnijih kulturnih događaja na području Brčko distrikta BiH. Ovaj Festival ne samo da okuplja vrhunske teatarske izvedbe iz Bosne i Hercegovine i susjednih zemalja, već je i važan most između lokalne zajednice i međunarodne kulturne scene. Sa Srđanom Blažićem, predstojnikom Odjela za gospodarski razvitak, sport i kulturu Vlade Brčko distrikta BiH, razgovarali smo o planovima za razvoj Festivala i kulturne infrastrukture, te koje vrijednosti ovaj događaj donosi Brčkom i njegovim građanima.

Susreti u Brčkom su ove godine održani po 42. put i predstavljaju ključni kulturni događaj za Brčko distrikt. Kako biste opisali dosadašnji razvoj festivala i kako vaša nova uprava planira nastaviti i unaprijediti njegov rad, posebno u pogledu financijske podrške?

Da, Susreti su ključan kulturni događaj za područje Brčko distrikta. Prije svega, zahvalio bih se svim ljudima koji su do sada bili u organizaciji i uspjeli održati, kako prije Pozorišne/Kazališne Susrete, tako i u posljednjih par godina Internacionalne teatarske susrete, po čemu je Brčko distrikt prepoznat kao kulturna scena, ne samo Bosne i Hercegovine, već i cijelog regiona. Sada je na nama, odnosno nekoj novoj ekipi, koja je mojim dolaskom na mjesto šefa odjeljenja, kao i još nekim unutarnjim promjenama, preuzela ovaj posao da zadržimo postignutu kvalitetu i nastojimo je dodatno unaprijediti, posebno u pogledu financijske podrške. Politika, kao što znamo, nije uvijek osjetljiva kada je u pitanju izdvajanje sredstava za kulturu, ali već smo poduzeli korake da u ovom i narednom budžetskom periodu planiramo povećana sredstva, kako bismo mogli još snažnije da podržimo Internacionalne teatarske susrete.

S obzirom na to da Brčko nema vlastito kazalište, predstave se održavaju u Domu kulture. Postoje li konkretni planovi za razvoj Festivala i modernizaciju prostora? Dodajmo i da je u tijeku izgradnja Kamernog teatra.

U prethodnom periodu pokrenuto je dosta aktivnosti. Spomenuli ste Kamerni teatar, projekt je vodilo Odjeljenje za privredni razvoj, sport i kulturu i trenutno smo pri kraju njegove realizacije. Preostala je još nabavka opreme, a finansijska konstrukcija je zaokružena, pa bi već u narednoj godini Kamerni teatar mogao biti spreman za rad.

No, tu priča ne završava. U budžetu za 2026. godinu već su planirana sredstva za rekonstrukciju Doma kulture, objekta starog oko 50 godina u kojem se i danas održavaju Susreti, ali isto tako i sredstva za izradu elaborata o opravdanosti osnivanja Javne ustanove Pozorište Brčko distrikta. Mislim da Brčko distrikt to zaslužuje, jer su upravo Internacionalni teatarski susreti svojom kvalitetom stvorili atmosferu i potrebu za ovim važnim koracima.

Što ovaj festival znači za Brčko distrikt s kulturnog, turističkog, ali i gospodarskog aspekta?

Za vrijeme održavanja Internacionalnih teatarskih susreta, Brčko postaje centar kulture u našoj regiji i prepoznato je kao mjesto važnih kulturnih događaja. Iako turizam ne donosi velike finansijske prihode, kultura povezuje ljude i donosi dugoročne benefite koji nadilaze materijalno. Svakako, privreda kojoj težimo sigurno ne može postojati bez kvalitetne kulture, jer znamo da razvijene zemlje imaju

svoju privrednu kulturu. Sticanjem kulturnih navika stvaramo i vrijednosti koje oblikuju dostojanstveno ponašanje u poslovnom svijetu.

Za kraj, što biste poručili publici ovogodišnjih Susreta, zašto je bilo vrijedno biti dio ove priče po 42. put?

Nakon brojnih izazova na koje nismo mogli utjecati, posebno tokom pandemije koronavirusa, dijelom je poremećena ta neka ustaljena dobra navika da se posjete i gledaju uživo susreti teataru u Brčko distriktu. Međutim, posljednje dvije-tri godine bilježimo povratak publike. Karte se ponovo traže – više nego prije, što pokazuje da je u proteklom periodu urađen kvalitetan posao. Nastavit ćemo se truditi da to tako ostane i ubuduće. Vjerujem da Brčanska publika prepoznaje kvalitetu pozorišnih predstava i mogu istaći da su i ove godine one na visokom nivou.

Stručni žiri u tročlanom sastavu – Emina Muftić, Slaven Knezović i Željko Mitrović – sa umjetničke i stručne strane ocijenio je predstave i najboljima dodijelio nagrade. Iako ove godine formalno nismo imali žiri publike, jasno smo, prema aplauzima i dojmovima gledalaca, prepoznali najbolje predstave. Na kraju, vjerujem da je publika uživala u ovogodišnjem programu i s nadom gledam na to da će Internacionalni teatarski susreti sljedeće godine dostići još viši nivo kvalitete.

Sandra Živković

BILJEŠKA S KRAJA FESTIVALA

Drage čitateljice i čitatelji, draga publiko, dragi prijatelji kazališta,

Stigli smo do kraja još jednog izdanja Internacionalnih teatarskih susreta Brčko – 42. po redu. Ove smo godine imali priliku gledati osam iznimnih predstava iz pet zemalja – Bosne i Hercegovine, Hrvatske, Srbije, Crne Gore i Sjeverne Makedonije. Svaka je od njih donijela svoj izraz, svoju poetiku i svoje pitanje. I svaka je, na svoj način, ostavila trag – na pozornici, u mislima i u nama.

Naši su novinari i suradnici iz redakcije Biltena ovih dana bili posvećeni jednom zadatku: gledati, slušati, razgovarati i bilježiti. Nakon svake predstave, dugo u noć, vodili su razgovore s glumcima, redateljima, producentima i svima koji stvaraju kazalište. Sve to kako bismo zajedno stvorili Bilten koji nije samo festivalsko štivo, nego zapis jednog živog kazališnog tjedna, pun strasti, promišljanja i susreta.

Ponosno možemo reći da je naš Bilten ove godine dosegnuo visoku razinu kvalitete i sadržajnosti. U njemu dajemo prostor svima – velikima i malenima, debitantima i legendama, onima na pozornici i onima iza nje. Vjerujemo da svaka riječ, svaka

misao i svaka emocija ima svoje mjesto, jer kazalište je zajednički čin, baš kao i naš Bilten.

Zato, hvala vam svima.

Hvala publici koja je svakog dana punila dvoranu i donosila onu posebnu energiju bez koje kazalište ne postoji. Hvala glumcima, autorima, tehničarima, organizatorima i volonterima, svima koji su svojim radom, trudom i ljubavlju stvorili magiju koju smo dijelili. Posebna hvala i našem malom, ali iznimnom Bilten timu, ljudima koji su danima gledali predstave, zapisivali, slušali i na kraju sve to pretočili u riječi i slike koje ostaju.

Ovim festivalskim danima ne stavljamo točku – nego zarez. Jer se sljedeće godine ponovno vidimo, na 43. izdanju brčanskog festivala teatra.

Do tada, neka kazalište ostane ono što jest – prostor slobode, susreta i hrabrosti. Jer, kao što nas je podsjetio ovogodišnji moto festivala – hrabrost doista opstaje.

Sa zahvalnošću,

*Sandra Živković, urednica Biltena ITS-a
Brčko distrikta BiH*

MEDIJSKI SPONZORI:

federalnatv

RNU "Radio Brčko"
РНУ "Радио Брчко"

Радио Телевизија Републике Српске

VAŽNI TELEFONSKI BROJEVI U BRČKOM

Dom zdravlja	049/217-422
Policija Distrikta	122,049/233-200
Hitna pomoć	124,049/217-422
Vatrogasci	123
Dom kulture	049/216-511, 233-820, 212-803
Vlada Brčko distrikta	049/216-011, 216-093
Biblioteka / Knjižnica	049/212-709
Umjetnička galerija	049/211-738

Za detaljnije informacije o ovogodišnjim
Internacionalnim teatarskim susretima Brčko distrikta BiH
skenirajte QR kod

Internacionalni teatarski susreti Brčko distrikta BiH

REDAKCIJA INTERNACIONALNIH TEATARSKIH SUSRETA BRČKO DISTRIKTA BiH 2025. GODINE

Glavna i odgovorna urednica: Ružica Lukić

Urednica: Sandra Živković

Tehnički urednik: Fahrudin Dino Alić

Članovi redakcije: Amar Husejnović, Bojana Savić, Duško Radovanović,
Edin Hadžić, Edin Osmanbašić, Ena Gluhaković, Kristijan Bilić, Marija Radić, Miljana Đurđević,
Miroslav Obradović, Mirsad Zahirović, Sanita Jerković-Ibrahimović

Fotografija: Dejan Đurković, Dragan Deanović

Izdavač: Vlada Brčko distrikta BiH - Odjel/Odjeljenje za privredni razvoj, sport i kulturu

Štamparija: "Gama" Brčko

**INTERNACIONALNI
TEATARSKI SUSRETI
BRČKO DISTRIKTA BiH**

**ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ
ТЕАТАРСКИ СУСРЕТИ
БРЧКО ДИСТРИКТА БиХ**

PROGRAM 16. - 24. X 2025. ПРОГРАМ

LJUDI OD VOSKA

Pisac: Mate Matišić; Režija: Ivan Vanja Alač
Narodno pozorište Sombor, Srbija

Četvrtak
16. 10.
19:30
Четвртак

ЉУДИ ОД ВОСКА

Писац: Мате Матишић; Режија: Иван Вања Алач
Народно позориште Сомбор, Србија

NARODNI POSLANIK

Pisac: Branislav Nušić; Režija: Egon Savin
Makedonski Narodni Teatar
Skoplje, Sjeverna Makedonija

Petak
17. 10.
19:30
Петак

НАРОДНИ ПОСЛАНИК

Писац: Бранислав Нушић; Режија: Егон Савин
Македонски Народни Театар
Скопље, Сјеверна Македонија

SMRT NA DOPUSTU

Pisac: José Saramago; Režija: Kokan Mladenović
Gradsko Satiričko kazalište Kerempuh
Zagreb, Hrvatska

Subota
18. 10.
19:30
Субота

СМРТ НА ДОПУСТУ

Писац: Жозе Сарамаго; Режија: Кокан Младеновић
Градско Сатиричко казалиште Керемпух
Загреб, Хрватска

ČELAVA PJEVAČICA

Pisac: Eugène Ionesco; Režija: Jagoš Marković
Centar za kulturu Tivat,
Crna Gora

Nedjelja
19. 10.
19:30
Недјеља

ЂЕЛАВА ПЈЕВАЧИЦА

Писац: Ежен Јонеско; Режија: Јагош Марковић
Центар за културу Тиват,
Црна Гора

TANGO

Pisac: Slavomir Mrožek; Režija: Radoslav Milenković
Narodno pozorište Tuzla,
Bosna i Hercegovina

Ponedjeljak
20. 10.
19:30
Понедељак

ТАНГО

Писац: Славомир Мрожек; Режија: Радослав Миленковић
Народно позориште Тузла,
Босна и Херцеговина

MIHAEL KOLHAS

Pisac: Heinrich von Kleist; Režija: Boris Liješević
Jugoslovensko dramsko pozorište,
Beograd, Srbija

Utorak
21. 10.
19:30
Уторак

МИХАЕЛ КОЛХАС

Писац: Хајнрих фон Клајст; Режија: Борис Лијешевић
Југословенско драмско позориште,
Београд, Србија

SJAJ ZVEZDA NA PLAFONU

Pisac: Johanna Thydel; Režija: Damjan Kecojević
Malo pozorište „Duško Radović“,
Beograd, Srbija

Srijeda
22. 10.
19:30
Сриједа

СЈАЈ ЗВЕЗДА НА ПЛАФОНУ

Писац: Јухана Тидел; Режија: Дамјан Кецојевић
Мало позориште „Душко Радовић“,
Београд, Србија

MAJSTORI, MAJSTORI

Pisac: Goran Marković; Režija: Marko Misirach
Narodno pozorište Republike Srpske,
Banja Luka, BiH

Četvrtak
23. 10.
19:30
Четвртак

МАЈСТОРИ, МАЈСТОРИ

Писац: Горан Марковић; Режија: Марко Мисирача
Народно позориште Републике Српске,
Бања Лука, БиХ

NA DRINI ČUPRIJA

Pisac: Ivo Andrić; Režija: Tihomir Stanić
YugoArt Beograd, Srbija

Petak
24. 10.
19:30
Петак

НА ДРИНИ ЋУПРИЈА

Писац: Иво Андрић; Режија: Тихомир Станић
ЈугоАрт Београд, Србија

XLII